

*Hồi Thứ Nhất***VÔ DANH TIỂU TỬ**

Tại Cô Thủy trấn, ai là người nổi tiếng nhất? Ai là kẻ mà người trong trấn ngán nhất?

Là Hàn Tiểu Tranh, một tiểu tử mười lăm tuổi. Hàn Tiểu Tranh sống từ nhỏ đến lớn như một loại cỏ dại, ngay cả người mẹ già cỡ tuổi bà ngoại gã cũng không quản thúc gã được. Năm Hàn Tiểu Tranh lên bảy tuổi, có một đêm cha của gã sau khi uống cạn vài ba cân rượu trắng, trợn đôi mắt đỏ lên bảo với mẹ gã là y quyết định ra tận Quan Đông kiếm cho được một món tiền lớn. Ngay đêm đó, cha Hàn Tiểu Tranh bỏ đi, một đi là biệt vô âm tín, có thể y đã phát tài, cũng có thể đã chết mất xác, chẳng ai biết?

Đối với Hàn Tiểu Tranh, hình ảnh người cha đã mờ nhạt, chỉ còn là một tên gọi đơn giản. Điều này không ảnh hưởng gã nhiều, vả lại những bạn bè đồng lứa với gã cũng chẳng dám cười nhạo gã như khi chúng chế nhạo những đứa trẻ không cha khác. Bởi vì gã là Hàn Tiểu Tranh, một Hàn Tiểu Tranh mà đến người lớn cũng phải nhúc nhai!

Từ năm mười tuổi trở đi, bản tính tinh ranh của Hàn Tiểu Tranh dần dần lộ rõ, trừ chuyện chơi gái vì gã quá nhỏ tuổi nên chưa thử, còn lại thứ gì gã cũng thử làm qua, mà chuyện gì gã muốn là đều làm đến nơi đến chốn. Hàn Tiểu Tranh đến sòng bạc Thuận Phát lần thứ ba là bắt đầu đánh bạc thắng hoài, đến nỗi chưởng quản mỗi lần thấy gã là nhíu mày. Tuy vậy Hàn Tiểu Tranh không đánh nhiều, mỗi lần gã chỉ ăn chừng mười mấy lượng bạc. Gã lại hay trộm gà bắt chó, đằng sau nhà gã là một khoảnh rừng trúc, trong rừng có một căn lều tranh nhỏ, nhà ai có mất gà mất chó, đến căn lều tranh này tìm bảo đảm còn thấy lông gà lông chó!

Dĩ nhiên đánh lộn cũng là một hoạt động không thể thiếu trong cuộc sống của Hàn Tiểu Tranh. Nếu chỉ dựa vào bấy nhiêu, thì Hàn Tiểu Tranh chẳng thể nào khiến người trong trấn ngán sợ. Mọi người nhúc nhai là vì trong đầu gã lúc nào cũng có những chủ ý quỷ quái. Gã không ưa ai, thì y như là qua vài ngày người đó sẽ bị xúi quẩy. Khổ một nỗi có rất nhiều chuyện làm Hàn Tiểu Tranh không vừa mắt.

Người ghét Hàn Tiểu Tranh cũng nhiều, kẻ thích gã cũng không ít, ngày nào cũng có vài tiểu tử a dua nhập bọn với gã, rất nghe lời gã bày trò. Tuy thế, nói cho cùng thì Hàn Tiểu Tranh vẫn là một đứa trẻ ranh, cho nên nếu không tính người trong Cô Thủy trấn, thì rất ít người ngoài biết đến gã. Hàn Tiểu Tranh nghĩ đến đây thì cảm thấy bất bình, gã tự nhủ phải làm cho cả thế gian này biết có một Hàn Tiểu Tranh độc nhất vô nhị trên cõi đời này.

Thiếu niên tuổi mười lăm thường có dã tâm cao ngất trời, ở vào lứa tuổi nửa biết

chuyện nửa chưa hiểu rõ mấy, chúng cứ tưởng những gì suy nghĩ trong đầu đều phải xảy ra y như dự định, nên tự tin đến mức gần như là tự phụ.

Lúc Lưu Đại Ngư chạy đến báo cho Hàn Tiểu Tranh biết A Vân sắp xuất giá đến Hoa Thạch thành, Hàn Tiểu Tranh bèn tự bảo: “Thời cơ đến rồi”.

A Vân là bạn từ thuở còn tấm trường chạy rong của Hàn Tiểu Tranh, qua bao năm bây giờ A Vân đã trở thành một tiểu cô nương yếu điệu. Hàn Tiểu Tranh không sợ trời chẳng sợ đất, chỉ ngán có mỗi mình A Vân. Từ năm gã mười ba, A Vân mười bốn tuổi trở đi, Hàn Tiểu Tranh bắt đầu tránh mặt A Vân. Hễ thấy A Vân ở đâu là gã trốn đi, không trốn được thì âm ỉ nói đại vài câu rồi gã cũng vội chuồn đi. Thật ra gã cũng muốn chơi với A Vân y như lúc nhỏ, nhưng bây giờ mỗi lần gặp A Vân là tim gã run lên, đầu mũi cũng đổ mồ hôi. A Vân bây giờ không giống A Vân lúc trước nữa, khi cô nói chuyện rất dịu dàng, thân hình thì chỗ vun lên, chỗ eo lại, lại mang một mùi hương rất dễ chịu, Hàn Tiểu Tranh mỗi lần ngửi đến là đầu óc thấy lâng lâng say say.

Chuyện A Vân sẽ lấy chồng, Hàn Tiểu Tranh đã nghe cách đây nửa năm rồi, lúc ấy gã không mấy để ý, nhưng bây giờ vừa nghe Lưu Đại Ngư nhắc đến, gã cảm thấy trong tim như “phụt” một tiếng, tựa như tiếng dây bị căng quá đứt phụt vậy: “Là... là... là ngày một phải chăng?”

Lưu Đại Ngư gõ vào đầu Hàn Tiểu Tranh một cái thật mạnh. Hàn Tiểu Tranh vùng đứng dậy, ráng kiềm chế nhịp tim loạn xạ, một lúc sau mới nói: “Được lắm!”. Lưu Đại Ngư không hiểu: “Được? Được lắm là nghĩa làm sao?”

Hàn Tiểu Tranh nhìn Lưu Đại Ngư: “Đại Ngư, người cũng không muốn A Vân lấy phải một người không ra gì, đúng không?”. Lưu Đại Ngư đáp ứng: “Cô... cô ấy...”

Rốt cuộc gã gật đầu, kỳ thực trong bụng gã nghĩ chuyện đó có can hệ gì đến mình đâu? A Vân lấy chồng là ai, nào có ai thấy bao giờ, làm sao biết được kẻ đó không ra gì? Nhưng Lưu Đại Ngư biết Hàn Tiểu Tranh muốn thấy gã gật đầu, thế nên gã gật đầu. Hàn Tiểu Tranh đi qua đi lại, miệng lẩm bẩm: “Người ở Hoa Thạch thành có gì ngon đâu? Chắc là không biết đánh bạc, không biết đánh lộn, nghe nói bọn họ còn thích đọc sách, người nghĩ xem có hứng thú gì mà đọc chứ? Nói tóm lại, A Vân lấy chồng ở Hoa Thạch thành là tàn đời rồi, ta không thể khoanh tay đứng nhìn A Vân nhảy vô lò lửa như vậy được”.

Hàn Tiểu Tranh nắm tóc suy nghĩ, rồi bảo Đại Ngư: “Đi kêu Lý Tử đến đây”.

Lý Tử tên nguyên là Lý Tử Mộc, nhưng Hàn Tiểu Tranh cảm thấy kêu nguyên tên dài quá nên gã cắt bớt khúc sau.

Hai ngày kế tiếp đó, người trong Cô Thủy trấn rất hiếm khi thấy bóng dáng Hàn Tiểu Tranh, trong hai ngày này gã kéo Lưu Đại Ngư và Lý Tử Mộc đi chỗ này chỗ kia, ra vẻ bận rộn mà lại bí mật nữa. Vắng những trò tai quái của Hàn Tiểu Tranh, trong trấn cũng yên tĩnh bớt nên chẳng ai để ý bọn gã đi làm gì.

Hàn Tiểu Tranh nghe ngóng được rất nhiều chuyện. Gã biết được là A Vân sắp về làm dâu nhà họ Tả ở Hoa Thạch thành. Tả gia là một thế gia có tiếng gần xa, thậm chí có người nói trong Hoa Thạch thành người có thế nhất không phải là quan tri phủ, mà là Tả lão gia. Người sắp cưới A Vân chính là con trai trưởng của Tả lão gia, Tả Chi Nhai. Biết được tin tức này Lưu Đại Ngư và Lý Tử Mộc đều cảm thấy ớn lạnh.

Hàn Tiểu Tranh thì cười nhạt nói: “Rõ ràng là ý thế lực ép người ta gả con! Hàn Tiểu Tranh ta thấy chuyện bất bình, làm sao khoanh tay đứng nhìn được?”

Kỳ thực, đối với mọi người Tả gia được tiếng rất khá, mà lần này xin cưới A Vân cũng là qua mai mối danh chính ngôn thuận. Chỉ có một điều không bình thường, là cha của A Vân chỉ là thợ mộc làm công, bằng vào thế lực của Tả gia tại sao lại kiếm con gái của một người thợ mộc về làm dâu? Tuy nhiên, điều này cũng không phải không có lý do, điểm đầu tiên là chỉ riêng sắc đẹp siêu phàm thoát tục của A Vân cũng đủ khiến Tả gia hạ cố cầu thân.

Hầu như cả Cô Thủy trấn đều mừng cho A Vân có được một tương lai tốt đẹp như thế, chỉ có Hàn Tiểu Tranh là buồn buồn, nhăn mặt nhíu mày, ra dáng âu lo việc nước, bộ dạng này quả là mới mẻ đối với mọi người trong trấn, nên ai nhìn thấy gã lúc này cũng không khỏi phì cười.

Vào ngày A Vân xuất giá, mới sáng sớm cả nhà A Vân đã bận rộn chuẩn bị cho đầy đủ trước khi chàng trai đến nghinh thân. Rất nhiều nhà hàng xóm đến xem, có kẻ phụ giúp, có kẻ đứng chờ xem cho vui. Bình thường có mấy vụ này thì chẳng thể thiếu Hàn Tiểu Tranh, thế nhưng lần này chẳng ai thấy gã đâu cả.

Triệu Bán Thành là một người khá mập, cho nên cưỡi ngựa đi chẳng bao lâu là y mệt thở không muốn ra hơi, mồ hôi tuôn ra ướt đầm cả mặt. Đúng lúc này, có ba kẻ xuất hiện trên đường, vóc người không cao, đi đến gần Triệu Bán Thành mới nhận ra là Hàn Tiểu Tranh, Lưu Đại Ngư, Lý Tử Mộc ba tiểu tử trong trấn. Triệu Bán Thành cố giả bộ như không thấy ba tiểu tử, phớt lờ đi qua luôn, y nhìn thấy bộ mặt tựa như cười mà chẳng phải cười của Hàn Tiểu Tranh, trong bụng thầm phát hoảng vì xem ra nạn nhứt đầu sắp đến. Ngay lúc Triệu Bán Thành vừa qua mặt đi đến khúc quẹo, bỗng nghe sau lưng có tiếng gọi: “Triệu thúc! Xin dừng bước!”

Là tiếng của Hàn Tiểu Tranh! Triệu Bán Thành trong bụng thầm kêu khổ: “Không biết tiểu tử này lại tính giở trò gì đây”.

Y dĩ nhiên có thể ra roi thúc ngựa chạy xa, nhưng y không dám vì sợ mai một sẽ bị Hàn Tiểu Tranh phá cho điêu đứng. Thế nên y quay ngựa lại nói: “A Tranh đó hả? Có chuyện gì đó?”. Hàn Tiểu Tranh nghiêm trọng gật đầu đáp: “Mời Triệu thúc xuống ngựa qua đây nói chuyện”.

Triệu Bán Thành mắng thầm: “Đồ nhãi ranh, tính ra ta lớn tuổi hơn cả ba chúng bay cộng lại, còn dám kêu ta đến nói chuyện à!”.

Trong bụng nghĩ thế, nhưng y không dám nói ra. Y khó nhọc tuột xuống ngựa,

cười nói: “A Tranh, có gì thì nói đi, đại thúc còn phải đi kéo hết giờ!”. Hàn Tiểu Tranh ra vẻ ngạc nhiên hỏi lại: “Triệu thúc vội đi đâu?”.

“Đi Hoa Thạch thành”. Hàn Tiểu Tranh như hiểu ra: “Ồ, thì ra Triệu thúc đi đến Tả gia phải chăng? Tiểu diệt nhớ hình như Triệu thúc có bà con xa với Tả gia đúng không?”

“Tính ra cũng không xa lắm, Tả lão gia là cháu trai của cô của nhị tẩu của đại thúc, bữa nay là ngày tân hôn của con trai Tả lão gia, đại thúc đi dự tiệc cho vui”. Hàn Tiểu Tranh ra vẻ cung kính: “Triệu thúc thật là người nhiệt thành, chắc là Triệu tứ thẩm đã lành bệnh rồi, nên Triệu thúc mới an tâm rời nhà”.

Triệu Bán Thành giật mình hỏi: “A Tranh nói... nói cái gì?”. Hàn Tiểu Tranh bước lên vài bước, nói: “Trưa hôm qua tiểu diệt đi hái thuốc cho mẹ, có nghe nói Bạch tiên sinh, người bổ thuốc cho Triệu tứ thẩm, bảo là để tối nay tiên sinh đến thăm mạch lần nữa...”.

“Bạch tiên sinh?”

“Đúng vậy, là vị tiên sinh thích mặc đồ trắng ở trong tiệm thuốc Thái Khang đó, Triệu tứ thẩm còn khoe là Bạch tiên sinh bắt mạch rất tài tình, lần nào bắt mạch xong Triệu thẩm cũng thấy khỏe ra”.

Nghe đến đây những thớ thịt trên mặt Triệu Bán Thành run run, sắc mặt y tái đi! Triệu tứ thẩm là phu nhân thứ tư của Triệu Bán Thành, nhỏ hơn y đến hai mươi tuổi, xinh đẹp ủy mị, ai nhìn cũng mê.

Từ lúc cưới được vị phu nhân thứ tư Liễu Thúy Dung, Triệu Bán Thành vừa vui vừa lo, tối ngày canh chừng những kẻ sấm soi đến gần vị phu nhân này. Mấy hôm nay y có nghe phong thanh là Thúy Dung có qua lại với Bạch tiên sinh của tiệm thuốc Thái Khang, y cứ nửa tin nửa ngờ, không dè hôm nay lại có dịp chứng thực!

Triệu Bán Thành ngẩn người một lúc bèn định thần lại, thì thấy Hàn Tiểu Tranh vòng tay nói: “Triệu thúc có việc phải đi, tiểu diệt không dám làm phiền nữa”.

Nói xong gã cùng Lưu Đại Ngư, Lý Tử Mộc cả ba bước ngang qua con ngựa, đi về phía Hoa Thạch thành. Triệu Bán Thành đột nhiên kêu Hàn Tiểu Tranh đứng lại, hỏi: “Bạch tiên sinh có... có đồng ý đến thăm bệnh cho tứ phu nhân của đại thúc chẳng?”. Hàn Tiểu Tranh gật đầu đáp: “Còn phải nói? Bạch tiên sinh nhiệt tình lắm”.

Triệu Bán Thành nghiêng răng ken két, miệng nói: “Được, được lắm!”. Dừng một chút y nói tiếp: “Tứ thẩm bệnh mà không nói cho đại thúc hay, nên sáng ra là ta chuẩn bị đi Hoa Thạch thành, giờ nghe hiền diệt nói cho biết, ta còn hứng thú gì đi Hoa Thạch thành nữa? Sao nàng dám giấu ta?”.

Hàn Tiểu Tranh cười nói: “Triệu thúc lo cho tứ thẩm như vậy, tứ thẩm nhất định rất đẹp dạ, không chừng bây giờ Triệu thúc quay về, tứ thẩm vui lên lại mau hết bệnh”. Triệu Bán Thành “à” một tiếng, suy nghĩ một lúc, bèn nói: “A Tranh, hiền diệt chẳng phải muốn đi Hoa Thạch thành sao?”. Hàn Tiểu Tranh gật đầu.

Triệu Bán Thành cầm cương ngựa đưa cho Hàn Tiểu Tranh bảo: “Cầm lấy đi, hạ ngựa bay nhẹ cân, ngồi chung một ngựa cũng chẳng hề gì, đường đây đi Hoa Thạch thành cũng cỡ bốn, năm chục dặm, không gần đâu”. Hàn Tiểu Tranh vội vã thối lui: “Như vậy... làm sao được? Tiểu diệt lấy ngựa rồi Triệu thúc làm sao đi về?”. Triệu Bán Thành nhếch môi: “Từ đây đi về nào có xa? Hiền diệt chớ làm mất con ngựa của đại thúc, nhớ đem về trả là được rồi”.

Hàn Tiểu Tranh ra vẻ cảm kích: “Đa tạ Triệu thúc”.

Triệu Bán Thành khoát tay, quay lưng đi vô trấn. Chờ y đi xa, Lưu Đại Ngư cao hứng kêu lên: “Tiểu Tranh, người làm sao biết lão sẽ giao ngựa cho chúng ta?” Hàn Tiểu Tranh cười đáp: “Bây giờ trong bụng lão chỉ muốn bắt gặp quả tang vợ lão, làm sao cưỡi ngựa đi về nghênh ngang được? Làm vậy kinh động đến vợ lão thì làm sao bắt gian? Nếu ta đoán không lầm, thì lão đang lén lút âm thầm trở về nhà đó”.

Lưu Đại Ngư cười ha hả: “Phen này tiêu đời Bạch tiên sinh với tứ phu nhân rồi!”. Hàn Tiểu Tranh cười nhạt: “Cả bọn họ cũng chẳng tốt lành gì, nếu tối nay con mèo trắng kia quả có mò đến nhà họ Triệu thì càng có chuyện cho mình coi chứ sao”.

Lý Tử Mộc nói nhỏ: “Hàn đại ca nói chuyện cứ y như thật, làm đệ cũng suýt bị gạt!”.

Thật ra Lý Tử Mộc lớn hơn Hàn Tiểu Tranh những ba tháng tuổi, nhưng gã vẫn một mực gọi Hàn Tiểu Tranh bằng đại ca.

Hàn Tiểu Tranh lục trên mình Lý Tử Mộc ra một cái bọc nhỏ, sau đó vỗ vai Lý Tử Mộc nói: “Được rồi, bây giờ hai người đi về đi, biết phải làm gì rồi chứ?”. Lưu Đại Ngư đáp: “Biết mà, đừng lo!”. Nói xong gã cùng Lý Tử Mộc cũng đi vô trấn lại.

Hàn Tiểu Tranh lúc này mở bọc ra, bên trong có bộ y phục mới! Gã đi ra sau bụi cây bên đường, một lúc sau trở ra, đã thay quần áo mới, bây giờ nhìn gã nghiêm nhiên là một thiếu gia nhà giàu. Gã sửa lại áo, giả kiêu văn nhân lịch sự bước đi vài bước, không nhận được bèn cười đắc ý, sau đó gã nhảy lên ngựa đi.

Đường đi cắt qua một thị trấn nhỏ khác, Hàn Tiểu Tranh ghé vào một tiệm tạp hóa và một tiệm đồ sứ, đến lúc rời tiểu trấn đi tiếp, trong tay gã đã có thêm một cái hộp đồ vuông vắn.

Danh tiếng Tả gia quả vang vọng, Hàn Tiểu Tranh chẳng mất bao lâu đã tìm đến nơi. Hôm nay Tả gia treo đèn hồng trên dưới, kẻ hầu tới lui không ngớt, có một hán tử trung niên đứng ở cửa chính cười chào cung nghinh tân khách đến dự lễ. Hàn Tiểu Tranh đến trước cửa cổng Tả gia bèn nhảy xuống ngựa, lập tức có một tiểu tử cỡ tuổi gã bước đến đón lấy dây cương ngựa, cung kính nói: “Mời công tử vào trong, ngựa này có tiểu nhân lo”.

Hàn Tiểu Tranh thờ ơ “ừ” một tiếng, mạnh dạn bước vào trong khuôn viên Tả gia, bên trong đã có không ít người, nhưng gã không nhận ra ai. Bước lên vài bậc thềm, gã nhìn thấy người đứng cung nghinh. Hàn Tiểu Tranh định thần, ung dung

bước đến, người kia đã nở nụ cười từ xa, nhưng khi y nhìn kỹ Hàn Tiểu Tranh, nụ cười bỗng sượng lại, y hồ nghi hỏi: “Thiếu gia là...”. Hàn Tiểu Tranh mỉm cười đáp: “Tại hạ là con trai Triệu Bán Thành tại Cô Thủy trấn, gia phụ hôm nay không khỏe, chẳng thể thân hành đến chúc mừng, những mong thứ lỗi”.

Người kia vỡ lẽ ra: “Thì ra là Triệu công tử! Không ngờ mấy năm chẳng gặp, Triệu công tử bây giờ anh tuấn phi phàm như vậy, Triệu lão gia thật có phúc!”. Hàn Tiểu Tranh khiêm nhường đáp: “Đại thúc quá khen!”

Gã đưa cho người kia chiếc hộp đỏ trong tay: “Cung hỉ cung hỉ, chút quà mọn của gia phụ gọi là chung vui cùng Tả gia”. Người kia vội đáp: “Đa tạ, đa tạ!”.

Đón lấy chiếc hộp đỏ, cảm thấy khá nặng, y nghĩ bụng: “Lão Triệu này cũng chơi sang, bà con xa như thế mà cũng đi quà!”. Tuy nghĩ vậy song ngoài mặt y nói: “Mời Triệu công tử vào trong dùng trà!”.

Hàn Tiểu Tranh vòng tay trả lễ rồi bước vào trong, gã không ngờ mọi việc diễn ra thuận lợi như vậy. Vào đến đại sảnh, có người mời nước, Hàn Tiểu Tranh lựa một góc không ai để ý ngồi xuống, cúi đầu nhấm nháp thưởng thức chung trà. Khách đã lục tục kéo đến, những người đến trước có kẻ bước ra hậu viên, Hàn Tiểu Tranh cũng bước theo ra phía sau khách sảnh. Ở đây cũng có khá đông người, đa số là thân hữu của Tả gia, đang đứng quây quần trò chuyện. Nếu như mọi lần, Hàn Tiểu Tranh nhất định sẽ tham gia, nhưng hôm nay gã chỉ ngồi xa xa nghe chuyện. Trong số khách ít có người trẻ tuổi cỡ Hàn Tiểu Tranh nên không ít người nhìn gã bằng con mắt hiếu kỳ. Mỗi lần như vậy, Hàn Tiểu Tranh chỉ cười đáp lễ.

Ngồi được một lát, Hàn Tiểu Tranh cảm thấy khó chịu vô cùng, vì từ trước đến nay hiếm khi nào gã chịu ngồi yên như thế. Đúng lúc đó, có vài người khách rủ nhau đi ra ngoài chơi một vòng. Hàn Tiểu Tranh nghe thế cũng nghĩ thầm: “Bây giờ còn sớm chán, còn lâu mới đến giờ hành lễ, chi bằng ta đi dạo một vòng!”

Nghĩ thế, Hàn Tiểu Tranh liền đứng dậy đi ngay. Ra khỏi cánh cửa cổng thật dày của Tả gia, gã cảm thấy nhẹ nhõm đi nhiều, cả bước chân cũng linh hoạt lên.

Đầu tiên Hàn Tiểu Tranh vào sòng bạc đánh ăn một ít tiền, khi bước ra gã đã có thêm trong tay hơn mười lượng bạc. Gã vào một quán rượu, ngồi chùng nửa tiếng, uống hết hai cân Hoa Điêu. Rượu vào bụng xong, là Hàn Tiểu Tranh như quên mất tất cả, bước chân phiêu phiêu như đi trên mây. Gã đến Hoa Thạch thành được ba lần, lần nào cũng đi lướt qua rồi về, chưa có dịp đi chơi nhiều như lần này.

So với Cô Thủy trấn thì nơi này phồn hoa náo nhiệt hơn nhiều, Hàn Tiểu Tranh nhìn cái gì cũng thấy lạ, thấy mới. Gã nhìn những khách bộ hành chung quanh, trong lòng thầm nghĩ: “Chẳng có ai biết ta ư? Sau ngày hôm nay mọi người sẽ biết có người tên Hàn Tiểu Tranh”.

Đang đi, bỗng nhiên Hàn Tiểu Tranh sáng mắt lên, gã nhìn thấy một vài nữ nhân ăn mặc trang điểm khá diêm dúa, đang đứng bên đường mời mọc lôi kéo khách bộ

hành. Hàn Tiểu Tranh tuy tinh quái, nhưng chưa bao giờ tiếp cận giới nữ nhân thuộc chốn thanh lâu, vả lại tại Cô Thủy trấn hầu hết cư dân sống đời thôn dã chất phác, không có những cảnh ăn chơi như vậy.

Hàn Tiểu Tranh nhú mày chuyển hướng đi, chợt ngửi thấy một mùi hương thoảng nhẹ, một cô gái bước đến chặn đường gã, đôi mắt đa tình đang nhìn gã như muốn thôi miên. Hàn Tiểu Tranh vừa bực vừa tức cười, trong bụng nghĩ thầm tối nay còn có chuyện phải làm, nên không muốn gây ra chuyện ở đây, gã liền bước tránh sang bên. Nào ngờ cô gái này nắm áo gã không buông, cất giọng thỏ thẻ: “Tiểu ca ca sợ thiếp sao?”

Hàn Tiểu Tranh nghe giọng nói ngọt ngào của cô gái, mà nổi da gà cả mình. Gã vừa gỡ tay cô gái ra vừa đáp: “Ta sợ? Ta và cô không quen biết nhau, tại sao phải sợ cô?”.

Chẳng ngờ Hàn Tiểu Tranh càng cố gỡ thì cô gái kia càng níu chặt như dây leo quấn quanh thân cây, mấy cô gái kia cũng ùa lại vây chung quanh hai người, miệng gọi “tiểu ca ca” này, “tiểu ca ca” nọ không ngớt, Hàn Tiểu Tranh nghe đến điếc cả hai tai. Gã thầm hối hận đã ăn mặc sang trọng quá, nên bây giờ bị đám nữ nhân này quấn lấy, họ chỉ cần thấy kẻ nào có tiền thì từ mười sáu đến sáu mươi tuổi đều không bỏ qua.

Hàn Tiểu Tranh thấy coi bộ giằng co không xong, bèn lấy ra hai lượng bạc nhét vào tay một cô gái, bảo: “Buông ta ra, buông ta ra, các cô xúc hương thơm nồng quá, ta thở không nổi rồi đây...”

Đám nữ nhân thấy Hàn Tiểu Tranh thuận tay đưa tiền, càng tin chắc gã là phú gia công tử. Những con em nhà giàu như vậy thường rất dễ bị dụ, chỉ cần cho gã nếm mùi gió trăng một lần, là về sau coi như câu được một con cá lớn, sẽ trở lại thường xuyên!

Một nữ nhân thân thể nở nang choàng lấy vai Hàn Tiểu Tranh, đôi môi đỏ kè sát mặt gã, cười khúc khích nói: “Xem ra đệ đệ còn chưa biết gì, để tỷ tỷ dạy cho đệ đệ nhé? Bảo đảm đệ đệ sẽ thấy sung sướng chẳng muốn ra về...”

Càng nói, nữ nhân này càng cười liếc mắt tống tình. Hàn Tiểu Tranh cảm thấy cả mình nóng rực, cảm giác không được bình tĩnh lắm, gã vội đảo mắt nhìn tứ phía, thầm sợ gặp phải thân hữu của Tả gia. Một cô gái lắc nhẹ cánh tay gã, cười khanh khách: “Có phải là sợ mẹ nhìn thấy chẳng? Nam nhi đại trượng phu muốn làm gì thì làm, há sợ ai, phải không?”

Hàn Tiểu Tranh bực lắm, nếu như lúc thường thì gã có thể thoát thân dễ dàng, nhưng hôm nay gã không muốn gây sự chú ý của nhiều người vì như vậy sẽ hỏng hết mọi kế hoạch. Hàn Tiểu Tranh thấy đã có người qua đường đứng nhìn gã, nên vội vàng nói: “Được rồi đừng lôi kéo nữa, ta chịu đi, các cô bằng lòng chưa?”

Hàn Tiểu Tranh bị dắt vào thanh lâu nổi tiếng của Hoa Thạch thành, Xuân

Phong Đắc Ý Lâu, có vài nữ nhân cười nói ríu rít kéo gã qua phía mình ngồi, gã chịu hết nổi bèn giằng tay ra nói lớn: “Các người toàn là phường phẩn son dung tục, bốn công tử nhìn không vừa mắt chút nào!”

Đám nữ nhân giật mình, không ngờ gã xem ra tuổi nhỏ mà nhãn quang không thấp! Bà chủ nghe thế liền bước đến cười đon đả nói: “Vị công tử này thật là quý nhân nhất phẩm! Chẳng trách các con gái của tôi thích đeo theo công tử! Nơi đây còn nhiều trang quốc sắc thiên hương, mời công tử thông thả lựa chọn”.

Bà chủ quay lưng lại ra lệnh: “Mau đem sổ hoa quý ra cho vị công tử này xem qua!”

Lập tức có một gã sai vặt dâng lên một quyển sổ bìa vẽ hoa văn tinh xảo. Hàn Tiểu Tranh bảo thầm: “Màn kịch đã bắt đầu, ta cũng đành diễn tiếp cho xong!”

Nghĩ vậy, Hàn Tiểu Tranh ra hiệu mở quyển sổ ra xem, mới hiểu sổ hoa là sổ giới thiệu từng cô gái thanh lâu, mỗi trang ghi rõ nét đặc biệt cũng như sở trường kỹ xảo của mỗi người, bên cạnh có hình họa của từng người. Gã dĩ nhiên chỉ biết xem hình, nhìn một chút gã nhíu mày: “Ốm quá!”. Gã sai vặt vội lật sang trang khác. Hàn Tiểu Tranh nhìn qua, thở ra bảo: “Nhìn cũng được, rất tiếc mũi hơi nở!”.

Gã sai vặt chửi thầm: “Mới từng này tuổi mà khẩu khí lớn gớm!”. Nghĩ vậy nhưng ngoài mặt gã nào dám nói gì, lại lật sang một trang khác. Hàn Tiểu Tranh liếc qua liền làm bộ bức tức: “Ta đâu phải đến đây tìm heo nái!”

Chẳng bao lâu, quyển sổ hoa đầy cộm đã được xem quá nửa, mà Hàn Tiểu Tranh vẫn chưa vừa ý cô nào, chê người này mặt tròn, người kia cằm quá nhọn, không là mất một mí, thì cũng là tai đón gió!

Gã sai vặt tức lắm mà chẳng dám nói gì, khách càng kén chọn thì càng phải làm họ vừa lòng, vì thông thường những khách này rất chịu chi tiền. Gã không lật từng trang nữa, mà giở ngay đến một trang, trình cho Hàn Tiểu Tranh, cung kính nói: “Vị cô nương này chắc sẽ vừa ý công tử”. Hàn Tiểu Tranh nhếch môi cười nhạt: “Chắc không?”.

Gã đón lấy quyển sổ nhìn qua, bất giác ngạc nhiên thật sự vì dung mạo của cô gái trong hình. Ngắm tối ngắm lui, cuối cùng Hàn Tiểu Tranh trả sổ lại cho gã sai vặt. Gã tựa người ra sau, chậm rãi nói với vẻ lười biếng: “Rất tiếc... rất tiếc nụ cười ngọt quá!”.

Gã sai vặt phát cáu, thầm nghĩ chẳng biết oắt con này cố vạch lá tìm sâu, hay là đến phá đám đây? Nghĩ thế, gã trở giọng hết nhún nhường: “Nếu như công tử nhìn vị cô nương này cũng không hợp nhãn, thì chỗ này không đáp ứng nổi khách hàng quá quý như công tử!”

Hàn Tiểu Tranh cầm lấy quyển sổ hoa, miệng đáp: “Ta chưa xem hết, làm sao biết không có người nào ưng ý?”.

Vừa nói Hàn Tiểu Tranh vừa nhanh chóng lật qua các trang, bỗng nhiên gã trở

tay lật ngược trở lại vài trang, dừng ngay ở một bức họa. Hàn Tiểu Tranh nhìn sống người trong tranh, miệng lẩm bẩm hỏi: “Cô... cô... cô ta là ai?”.

Hàn Tiểu Tranh không tìm ra khuyết điểm nào trong bức tranh ấy, một cô gái tựa tiên giáng phàm như vậy, tại sao lại ở chốn này?

Gã sai vật nghiêng người nhìn vào quyển sổ, trong mắt lộ vẻ lo sợ, gã nói với giọng bất an: “Cô ấy là Đoạn Như Yên tiểu thư...”